

Arrest

nr. 125 604 van 13 juni 2014
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient op 10 augustus 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwante in neergaande lijn, van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 22 januari 2013, met kennisgeving op 19 februari 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing heeft als redengeving:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.08.12 werd ingediend door

Naam:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 die stelt:

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen legt betrokkene een inkomensgarantie voor ouderen voorop naam van de Belgische referentiepersoon, mevrouw P. Uit dit document blijkt dat het gemiddelde maandbedrag 943,97 euro bedroeg in maanden augustus 2011 en september 2011. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische referentiepersoon voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit intomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor de Belgische referentiepersoon te garanderen.

Daarnaast wordt er ook een arbeidsovereenkomst en loonfiche op naam van betrokkene zelf voorgelegd. Echter, uit gegevens van het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling stopgezet werd op datum van 30/11/2012. Hierdoor kunnen de voorgelegde documenten op naam van betrokkene niet in overweging genomen worden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te Verlaten binnen 30 dagen.”

1.3. De verzoekende partij dient op 27 mei 2013 (opnieuw) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn.

1.4. Op 18 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.05.2013 werd ingediend door:

Naam:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaar- den wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest van de FOD Sociale Zekerheid dd. 25.01.2013 waaruit blijkt dat de vermindering van de zelfredzaamheid met 8 punten van de referentiepersoon wordt erkend vanaf 01.11.2012 voor onbepaalde duur. De referentiepersoon ontvangt als gevolg van deze erkenning een maandelijkse 'tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden' of THAB van €81,81. Echter, aangezien het THAB-bedrag

een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- schrijven van CM-Zorgkas dd. 19.06.2012 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd erkend als zwaar zorgbehoevende met recht op mantel- en thuiszorg en bijbehorende forfaitaire, maandelijkse tegemoetkoming van €130 voor de periode 01.09.2012 tot 31.08.2013. Er werden geen bewijzen voorgelegd dat deze erkenning werd verlengd na 31.08.2013; deze inkomsten zijn bijgevolg onvoldoende stabiel. Bovendien kan deze tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg beschouwd worden als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen.

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks een pensioen ontvangt van €991,81

Uit het geheel van bovenstaande gegevens blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon bestaat uit drie componenten: een 'tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden' of THAB, een 'tegemoetkoming voor mantel- en thuis- zorg', en een maandelijks pensioen.

Echter, er kan, bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, enkel rekening gehouden worden met het maandelijks pensioenbedrag van de referentiepersoon, zijnde €991,81.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende stabiel, toereikend en regelmatig. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier onder ligt, en rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk

De overige aangebrachte bewijsstukken ivm de medische toestand en de mate van zelfredzaamheid van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan het gegeven dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende toereikend zijn om betrokkene ten laste te nemen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt:

"Eerste middel: schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat verzoekster samen met haar ouder een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster België dient te verlaten en van haar ouder, met wie zij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel'.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd /

proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Verzoekende partij verwijst uiterst vaag naar haar ouder met wie zij een hecht gezin zou vormen.

Zij toont evenwel niet aan dat zij daadwerkelijk een gezinsleven uitoefent met de ascendent.

Het loutere feit dat verzoekende partij op hetzelfde adres als ouder woont, volstaat op zich niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

“Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader.” (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

“(…)”

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be).

Verzoekende partij toont in casu niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn, die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Ten overvloede wijst verweerder er nog op dat verzoekende partij niet aantoont hoelang zij bij haar moeder inwoont.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij rept hierover met geen woord.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar moeder wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen,

alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, wat in casu niet op voldoende wijze werd uiteen gezet.

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij samen met haar ouder een hecht gezin vormt. De bestreden beslissing brengt een scheiding teweeg en is een verregaande ingreep op haar privé- en gezinsleven. Voorts meent zij dat de belangen moeten afgewogen worden tussen de openbare orde en het recht op een familieleven en dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen. Haar uiteenzetting is zeer vaag; concrete elementen over de duur en aard van de relatie ontbreken.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij bij haar ouder inwoont is er in casu sprake van een feitelijk gezinsleven. De verzoekende partij voert evenwel geen concrete elementen aan die aantonen dat dit feitelijk gezinsleven een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven is.

Bovendien: in casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar ouder. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat ze bij haar Belgische ouder woont en dat er van haar niet verwacht kan worden dat ze haar familie verlaat en dat ze haar leven in België heeft opgebouwd. De Raad wijst er op dat de verzoekende partij daarvoor verscheidenen jaren in Albanië gewoond heeft en dat zij geen concrete elementen aanreikt waarom zij een privé- en gezinsleven niet aldaar kan uitbouwen. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen elementen aan. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij nalaat in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van de motiveringsplicht. Zij stelt dat een manifeste beoordelingsfout is begaan.

Het middel luidt als volgt:

“2.1

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten van verzoeksters moeder geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag en waarom deze samen niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoekster over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat immers verzoeksters ouder naast het maandelijks pensioen, welke vanaf september 2013 1.011, 70 euro bedroeg (cf. stuk 2), tevens over een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en een tegemoetkoming voor mantel-en thuiszorg beschikt.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing onterecht stelt dat "tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden" en een "tegemoetkoming voor mantel-en thuiszorg" dienen beschouwd te worden als een "aanvullend bijstandsstelsel" en derhalve niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoeksters moeder.

Dat verzoekster verwijst naar het art. 40ter Vw waarin aangaande de "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" het volgende wordt gesteld : "2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen".

Dat in voormeld artikel uitdrukkelijk wat onder "aanvullende bijstandsstelsels" wordt begrepen opgesomd worden.

Dat "tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden" en een "tegemoetkoming voor mantel-en thuiszorg" geenszins in het art. 40ter Vw. beschouwd (en opgesomd) worden als middelen verkregen uit de "aanvullende bijstandsstelsels".

Dat derhalve verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoeksters ouder en te motiveren waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat er in casu schending is van het artikel 40ter Vw. van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout

2.2

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, Vw. niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat een grondige behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster en de referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen aangaande de volledige maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster en haar ascendent niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt. Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het

onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht". Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het tweede middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)"

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat zij ten onrechte niet werd uitgenodigd bijkomende stukken voor te leggen, en er dus onzorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde niet zelf bewijzen van de inkomsten van verzoekende partij diende op te vragen. Het komt uiteraard aan de vreemdeling toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren (zie ook: R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Waar de eerste rechter voorhoudt dat het bestuur in die omstandigheden toch bijkomende stukken aan de betrokkene moet vragen alvorens een beslissing te nemen, is de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden (zie RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Terwijl verzoekende partij in haar verzoekschrift overigens zeer vaag blijft en geen stukken voegt aangaande haar eigen inkomsten. Verzoekende partij voert derhalve een theoretisch betoog.

7/11

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat artikel 40ter Vreemdelingenwet voorschrijft dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl ook verzoekende partij haar beschouwingen als zou de bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse wordt gemaakt, niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat 'de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd' en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat zulke behoeftenanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. zij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat in casu wel degelijk een behoeftenanalyse werd uitgevoerd, doch dat daaruit bleek dat het inkomen veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel verzoekende partij als voor haar moeder te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekende partij haar kritiek mist enige juridische en feitelijke grondslag.

De verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verweerder laat gelden dat de vage beschouwing van de verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij en van de aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992,

Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht besliste om aan de verzoekende partij het verblijf te weigeren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden betekend aan de verzoekende partij.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel inclusief.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3.1 In een eerste onderdeel bekritiseert de verzoekende partij de motieven die stellen dat de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg deel uitmaken van een aanvullend bijstandsstelsel en niet in overweging genomen worden ter beoordeling van de hoegrootheid van de bestaansmiddelen die de moeder van de verzoekende partij heeft. Zij verwijst hiervoor naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat volgens haar een limitatieve opsomming geeft van de inkomsten die niet in rekening kunnen gebracht worden ter bepaling van de bestaansmiddelen.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;
(...)" (eigen onderlijning)

Integendeel met wat de verzoekende partij suggereert, blijkt niet uit deze bepaling dat enkel "het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen", hetzij wat expliciet is opgesomd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, buiten beschouwing moeten gelaten worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit "aanvullende gezinsbijslagen" en "gezinsbijslagen" die evenmin nader zijn gedefinieerd. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip "aanvullend bijstandsstelsel" vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bestaansmiddelen zijn.

Het begrip "aanvullend bijstandsstelsel" voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de inkomensgarantie voor ouderen, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.).

Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646 ;http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/), (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787), dat anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet werkt op basis van individuele bijdragebetalingen maar uitsluitend door overheidsbijdrage worden gefinancierd. Ook de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden zijn door de overheid gefinancierd.

Verder dient de doelstelling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in acht te worden genomen: het voorkomen dat de aanvrager ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (GH, 26 september 2013, nr. 123/2013: "Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.").

Bovendien wijst artikel 40ter van de vreemdelingenwet erop dat het leefloon en de maatschappelijke dienstverlening zijn uitgesloten in de berekening van de bestaansmiddelen. De berekening van de bestaansmiddelen wordt geregeld in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en haar uitvoeringsbesluit, het koninklijk besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voor de beoordeling van het kennelijk redelijk karakter van de bestreden beslissing en zonder dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet de toepassing van voornoemde bepalingen vereist, is het nuttig deze wetgeving als leidraad te onderzoeken voor de berekening van de bestaansmiddelen.

Artikel 22, § 1, m van voornoemd koninklijk besluit voorziet onder meer als categorie met dewelke geen rekening mag gehouden worden voor het berekenen van de bestaansmiddelen: "de ten laste neming voorzien door de deelgebieden van de kosten voor de niet-medische hulp- en dienstverlening verleend door derden aan een persoon met een verminderd vermogen tot zelfzorg, alsook de door de niet-beroepsmatige zorgverlener ontvangen vergoeding van de zorgbehoevende in het kader van de verstrekte niet-medische hulp- en dienstverlening." Het kan niet ernstig betwist worden dat de tegemoetkomingen waarvan hoger sprake behoren tot deze categorie. Zowel tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg zijn vergoedingen die gerelateerd zijn aan een beperking waaraan de gerechtigde lijdt. Deze uitkeringen zijn vergoedingen die gerelateerd zijn aan een beperking waaraan de gerechtigde lijdt en zijn bedoeld als vergoeding voor de meerkosten die voortvloeien uit de beperking die de gerechtigde kent. Om die reden worden zij buiten

beschouwing gelaten voor de berekening van de bestaansmiddelen. Bijgevolg komt het de Raad niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij geen rekening hield met deze tegemoetkomingen voor de begroting van de door artikel 40ter vereiste bestaansmiddelen.

2.2.3.2. In een tweede grief verwijt de verzoekschrift de verwerende partij geen behoefteanalyse in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet te hebben verricht. Volgens de verzoekende partij had de verwerende partij haar moeten contacteren om stukken betreffende hun onkosten over te maken.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit het administratief dossier en de in punt 1.2. beschreven eerder genomen beslissing blijkt dat de verzoekende partij slechts een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt en niet een gebruikelijk “pensioen”. Ter terechtzitting beaamt de raadsman van de verzoekende partij dit feitelijk gegeven.

In hetgeen voorafgaat, is al uiteengezet dat bij het berekenen van de bestaansmiddelen er geen rekening kan gehouden worden met de inkomensgarantie voor ouderen. Het kan niet ernstig betwist worden dat deze inkomensgarantie een uitkering is die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken en die het vroegere “gewaarborgd inkomen” vervangt. Dergelijke vergoeding verzekert een minimaal niveau van bestaanszekerheid en kan niet mee in overweging genomen worden om de totaliteit van voldoende bestaansmiddelen te bepalen nu zij tot het aanvullend bijstandsstelsel behoort. Ter terechtzitting hierop gewezen, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid. De verwerende partij besluit dat er hoe dan ook geen voldoende toereikende bestaansmiddelen zijn aangetoond. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het bestaan van toereikende bestaansmiddelen niet werd aangetoond. Al de inkomsten, zijnde een inkomensgarantie voor ouderen, een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en een tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg, die de Belgische onderdaan in functie van wie de verzoekende partij gezinshereniging vraagt, komen niet in aanmerking ter bepaling van de bestaansmiddelen.

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende in casu geen verdere “behoefteanalyse” te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij de verzoekende partij niet bijkomend de verzoekende partij te contacteren om haar onkosten op te vragen.

Een schending van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet is niet aannemelijk.

2.2.3.3. De bespreking van beide grieven leidt tot het besluit dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij maakt immers met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een beoordelingsfout kan niet worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411), wat in casu het geval is.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Het komt de verzoekende partij bij dergelijke aanvraag toe het dossier te vervolledigen en alle dienstige gegevens te verschaffen aan de verwerende partij. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196. 233). Te meer de verzoekende partij in casu nalaat aan te geven op welke wijze enig contact met de verwerende partij de bestreden beslissing had vermogen te wijzigen.

2.3.1. Het derde middel luidt:

"Derde middel: Schending van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging van de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoeksters rechten van verdediging

3.1

Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

3.2

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

3.3

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoeksters langdurig verblijf in België, met haar samenwoning met haar Belgische ouder,

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd. “.

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG,*
- *de motiveringsplicht,*
- *de zorgvuldigheidsplicht,*
- *de hoorplicht,*
- *het redelijkheidsbeginsel,*
- *het evenredigheidsprincipe,*
- *rechten van verdediging.*

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de “motiveringsplicht” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het tweede middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Verzoekende partij acht artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG geschonden, daar zij niet gehoord werd omtrent haar gezins- en economische situatie. Verweerder wijst erop dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van voormeld artikel daar deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Verzoekende partij toont niet aan in welke mate deze richtlijn niet correct zou zijn omgezet, waardoor zij zich dus niet dienstig kan beroepen op een vermeende schending hiervan.

Zie daaromtrent:

“Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voorts stelt de Raad vast dat de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoeker toont dit echter op geen enkele manier aan.” (R.v.V. nr. 93 729 van 17 december 2012)

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verweerder laat gelden dat de vage beschouwing van de verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij en van de aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op

een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie terecht besliste om aan de verzoekende partij het verblijf te weigeren.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij de aanvraag diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3.3. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient te worden gesteld dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals in casu, omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr.2.923 (c)). Daarenboven moet worden benadrukt dat er in casu geen intracommunautair aspect aanwezig is, zodat hoe dan ook niet nuttig kan worden verwezen naar voormelde richtlijn.

In de mate dat de verzoekende partij opnieuw meent dat de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en haar rechten van verdediging zijn geschonden omdat zij niet werd uitgenodigd voor een verhoor voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing volstaat het te verwijzen naar punt 2.2.3. Bij het indienen van een aanvraag komt het de aanvrager toe alle nuttige gegevens te verschaffen aan het bestuur. Het bestuur diende in casu de verzoekende partij niet uit te nodigen om haar te horen. Dit des te meer nu de verzoekende partij voordien al aanvragen indiende en zij wist of had moeten weten dat zij alle mogelijke dienstige gegevens moest overmaken aan de verwerende partij. Voorts heeft de bestreden beslissing op kennelijk redelijke en afdoende wijze geoordeeld dat geen toereikende bestaansmiddelen werden aangetoond zodat de aanvraag niet kon worden ingewilligd. Deze vaststelling die steunt op een correcte feitenvinding volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook de motiveringsplicht is niet geschonden.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

3. Tot slot volstaat de vaststelling dat de stukken die de verzoekende partij aan het voorgaande geen afbreuk doen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN